

Mindent előkészítettem? Tegnap lehoztam a padlásról Bori vizslám régi szivacsos ágycsónakát. Előkerestem egy régi itatótálat, ez átmenetileg jó lesz kajás tálnak. Pórás és nyakörv mellett, juti falatokkal is felszerelkeztem. Talán azt a műanyag homokozót, - amit meleg napokon vízzel szoktam feltölteni fürdőmedence gyanánt - talán végre azt is használni fogja valaki. Bori, a vizslám, akinek anno beszereztem, immel-ámmal ugyan beleállt párszor, de kizárólag csak az én kedvemért.

Tegnap este főztem még egy kis rizses-zöldséges csirke farhátat, nem tudom milyen az ízlése. Igen, az állatorvosunkhoz is bejelentkeztem. Az új jövevénnyel szép nagy háromszöget fogunk beautózni, Budapest három távoli pontját érintve, a kennel köhögése mindenképpen gyors kezelést kíván.

Pár napig még ugyanilyen meleget jósolnak, augusztus közepe van és rekkenő hőség.

Ébreszt a telefonom.

Ásítózva bújok kutyasétáltató ruhába. A vizsla lányok az alsó szinten már alig győzik kívánni, hogy induljunk a reggeli terepszemlére. Hallom a parkettán a szabályos vizsla lépéseket és a vizslakörmök kopogását. Csylt általában a lépcső alsó fokán ülve türelmetlenül vár, mikor érek végre le. Bori fél méterrel mögöttem csóvál, ő sokkal nyugodtabb. Tudja, hogy már majdnem 4 év óta ez a megszokott menetrend.

Lemegyek a lépcsőn, elveszem az ajándékot, amit a fogadásomra szervíroztak. Örülünk egymásnak és az új nap kezdetének.

Így novemberben már elég hűvösek a reggelek. Felhúszom a bakancsot, felveszem a kabátom, sapka is kell. Kesztyű? Zsebre raktam. Rájuk adom a nyakörvet és magamhoz veszem a séta kellékeit.

Kimegyünk a kertkapun, átvágunk a kis erdősávon és belevetjük magunkat a ködös, párás reggeli mezőbe. Még álomittasan gyalogolok a szántóföldeket szegélyező földes úton. Jól esik mélyeket szippantani a friss, hűvös levegőből.

A vizsla lányok tágult pupillákkal, fújtatva szívják be a szagokat. Szaladnak, keresnek. Részükről ez a nap egyik fénypontja: megy a falka portyázni. Jó látni rajtuk a boldogságot, a szabadságot, az izgalmat. Mindig akad valami szag, aminek a végére kell járni. Fel kell mérni, ki-mikor járt erre és mi történt azóta, hogy utoljára itt kalandoztunk. Ha elég korán kelünk, még fácánt is találhatunk.

Bori nyargal elől. Hosszú, nyújtott lépésekkel vágtázik, mint egy lovacska. Csyl szalad utána, próbálja felvenni a tempót és utolérni. Ő kicsit sutábban szalad, vékonyabbak és rövidebbek a lábikói. Könyökei kissé kifelé állnak, olyan bulldogosan tartja őket. Ettől csili-csálás a mozgása, és emiatt sem képes Bori szélvészgyors sebességére, - bár el kell ismernem – küzd és edz tisztességesen.

Miközben gyalogolok, óriási köröket futnak körülöttem. Néha váltanak, Csyl szalad elől és Bori üldözi. Vizslás reggeli futóverseny. Csak nézem őket és mosolygok. Alapvetően nem szeretek korán kelni, de miattuk és ezekért a reggelekért érdemes.

Bori már majdnem 4 éve él velünk, 12 hetes korától kezdve a családjunk tagja. Úgy indultunk, hogy a kutya nem jöhet be a lakásba, aztán mégis szobakutya lett és mennyi mindenről lemaradtunk volna, ha kizárjuk a lakásból és az életünkből. Beengedtük mindkét helyre és egy cseppet sem bántuk meg.

Jártunk vizslaoviba, tanultunk vadászni, tanítottuk egymást. Jártunk kirándulni, túráztunk vele az osztrák hegyekben is az alpesi tehénkék között, egyik sítúránkra is elkísért. Sajnos már gyerekkorában kiderült, hogy diszpláziás, nem megfelelően fejlődtek az ízületei. Figyelmeztettek, hogy ennek még következményei lehetnek, de titokban reméltem, hogy csak nagyon sokára lesznek tünetei, vagy egyáltalán nem. Sajnos nem volt szerencsénk, 3 éves korában műteni kellett a bal könyökét porcleválás miatt. A nem megfelelően fejlődött csontok lecsiszolták a porcot, hogy legyen helyük mozogni. Egyik délutáni séta után nem tudott ráterhelni arra a lábára és még álmában is felsírt, ha megmozdította azt a könyökét. Komoly fájdalmak voltak, fájdalomcsillapítót kapott. Két hetet vártunk a műtetre, ami után 4 hét szigorú mozgáskorlátozás következett. Amikor lekerült a lábáról a kötés, Bori már „nagyon jól” érezte magát, futott volna a szokásos fordulaton. Vissza kellett fogni, és csak szigorú egészségügyi sétákat tehettünk. Amikor letelt az iszonyúan hosszúnak tűnő 4 hét és újra terhelhettük volna, vissza-visszatért a sántikálása. Nem volt egyszerű időszak.

Gyógytornára jártunk – ezeket az alkalmakat Bori nagyon élvezte! -, és a 20m-es sétákkal kezdve nagyon lassan, fokozatosan szoktattuk vissza a mozgásoz. Másik kutyával való játékról – ami előtte napi program volt - jó ideig nem is álmodtunk. Lekopogom – most tünetmentes és nagyon remélem, hogy még nagyon sokáig az is marad. Azóta is sokat járunk kirándulni, szeretünk felfedezni új helyeket, bejárni ismeretlen területeket, bár egy ideje 1-el többen vagyunk.

Csyli az 1 év körüli vizslalány 3 hónapja él velük. Férjem az Állatotthon honlapján találta a hirdetést. Megláttuk, meglátogattuk, hazavittük, azóta nevelgetjük, szeretgetjük. Örülök, hogy az első perctől kezdve jól kijönnek Borival. Voltak apróbb rendre utasítások, természetesen ki kellett alakítani a határokat. Meg kellett tanulni, kinek mit szabad és mit nem szeret a másik. Finoman, intelligensen megoldották a dolgot.

Érdekes volt figyelni, hogyan épült ki az új lány biztonságérzete. A lakásban és a kertben rögtön otthon érezte magát, viszont hiába volt a nagy mezős séta, a dolgát még a második nap reggelén is csak a kertben érezte biztonságosnak elvégezni. A lakásban mindenhova követett, mint az árnyék, mindenről tudnia kellett, hová megyek, mit csinálok. Figyelt és jegyzetelt.

Tanultuk a nevét, a behívást a kertben és a lakásban, a mezőn persze még csak pórázon gyakorolhattuk. Harmadik nap délutánján a séta vége felé éreztem, hogy megpróbálhatnánk, hogyan megy ez póráz nélkül. A pórázt a nyakörvén felcsatolva hagytam, de a másik végét elengedve útnak indítottam és kezemben jutalom falattal vártam vissza. Ő boldogan vette magát egy pillangó után, - én kicsit aggódva figyeltem - de úgy 50m után visszanézett és már jött is vissza. Innentől kezdve póráz nélkül rójuk a mező-köröket, a láthatatlan kötelék már ott van közöttünk. Bori pedig azonnal a szárnyai alá vette és vitte bemutatni a vizslás szemmel értékes, szimatolós helyeket.

Azt előre elhatároztam, hogy azért, mert menhelyi eb, nem fogok kivételezni vele. Ne érezze, hogy sajnálom vagy szomorú vagyok hányattatott sorsa miatt, így talán gyorsabban be tud majd illeszkedni és újra kezdhet nálunk mindet. Ez nem volt egyszerű, mert ha leszidtam, egyszerre két vizsla érezte magáénak a nevelő szándékom. Eleinte Csyli lefeküdt megadóan, fejét a nyaka közé húzta és nézett nagy, riadt szemekkel. Valami rossz élmény juthatott eszébe. Amikor megszokott

nálunk, akkor a folyamat módosult: ha rosszat csinált és leszidtam, akkor elém ült és nézett rám nagy szemekkel. Én néztem rá szigorúan, ő pedig megnyalta a kezem, vagy ha szemmagasságban voltam, adott egy pusztit a homlokomra. Na, ezzel kvittek is voltunk, elpárolgott a mérgem. Ha eleinte felemeltem a mutatóujjamat, ami Borinál hang nélkül is az „ÜL”-t jelentette, rémülten feküdt hanyatt, azt hihette bántani akarom. Vissza kellett vennem a hangerőből. Érti ő a halkabb és finomabb rendre utasítást, lassan tanítható a kézlejekre is.

Nem tudom elképzelni, hogy elcsavargott volna valahonnan, annyira ragaszkodó a természete. Autók és buszok között rohangált, mikor rátaláltak, így került az Állatotthonba. Chipje/nyakörve nem volt, régi gazdája nem kereste.

Megtalálásakor 1 év körülire saccolták korát, 1. születésnapjának azt a napot jelöltem ki, amikor hozzánk került. Augusztus 24. Ekkor fogjuk ünnepelni azt is, hogy a családuk tagja lett.

A vizslák újabb játékba kezdenek. Bori befut egy bokorcsoporthoz mögé, és megtorpan. Csyli a bozótos másik oldalán próbálja kilesni, hol bukkan majd fel Bori és hogyan tudná a leggyorsabban levadászni a játszópajtását. Mindketten mozdulatlanul állnak. Várják, hogy a másik tegye meg az első lépést. Bori indul meg, elszalad a sövény egyik végére, de mivel látja, hogy akkora a túloldalon Csyli is megérkezik, sarkon fordul és visszafelé szalad. Oda-vissza megy a vadászat, amíg egyikük meg nem unja és feladja.

Nem sokkal előttem egy vaj színű kutyust pillantok meg. Ő Dorka lesz, aki Labrador-Ka, a szomszéd lány. Csyli amint észreveszi, előrefut és rögtön a nyakába ugrik barátnőjének. Talán mindkettejük közös menhelyes múltja, a hasonló 1 éves életkor, vagy ugyanaz a hebrencs személyiség miatt, de tény, hogy az első perctől megvolt közöttük az összhang.

Bori is üdvözlözi Dorkát, de nem tud mit kezdeni a mancsozással, felugrással. Őt ez a tolakodó és szemtelen viselkedés egy cseppet sem szórakoztatja, inkább más elfoglaltság után néz. Játsszanak csak a gyerekek, neki fontosabb dolga is akad. Talál a közelben egy egérlyukat és átmenetileg bányászati területté nyilvánítja a nyílást és fél méteres körzetét. Bori sújtotta övezet lett a mező ezen vidéke. Halál fia, aki engedély nélkül közelíteni mer!

Csyli viszont megörülve Dorka társaságának, beleveti magát a játékba: test-test elleni küzdelem kezdődik. Nyitott állkapocccsal próbálnak bejuttatni egy-egy foggal érintést a másik testére. Saját játékszabályuk van. Úgy látom, a szőr teljes felületén ér az érintés, de a nyak, fül és a felső lábszár értékesebb, 2 pontos. Mancsozás közben két lábra állnak és miközben egymásnak támasztják mellkasukat, átkarolják a cimborájukat. Mint a ludak, nyújtogatják nyakukat és nyitott szájjal gyűjtik be az értékes pontokat. Később taktikát váltanak. Dorka teljes testsúlyból próbálja lenyomni a nála kb. 5-6 kilóval könnyebb Csylit, aki a saját vizslás fürgeségét kihasználva folyton elugrik a nyitott állkapocs elől. Egy ugrás hátra, majd jobbra aztán Dorka gerince felett át a másik oldalra. Így zavarja meg az ellenfelet és juttat be pár pontot érő „ütést” testre.

A labrador kerti kutya, téli bundában. Nem csoda, ha korábban kifulladás, mint a vizsla a vékony, aranysárga szveterében. Az állóképesség Csylit javára dönti el a meccset, Dorka két vállra fektetve liheg. A győztes feltartott farokkal, peckesen sétál odébb, miközben büszke, vigyorgó tekintettel rám néz: „Na, ezzel is megvolnánk, még sincs este”.

Dorka gazdájával együtt bandukolunk tovább a reggeli mezőn, már egészen felébredtem. Megszaporázom a lépteimet, hamarosan indulnom kell dolgozni.

A vízforralóban melegszik a teavíz, a reggeli pirítós készül, kikészítem a májkrémet. No, igen, a májkrémes kenyérnek esete van Csylivel. Pár hete történt. Egy reggel nem volt időm otthon megreggelizni. Reggeli séta után szintén májkrémes kenyeret készítettem, gondoltam majd út közben, az autóban megeszem. Felmentem az emeletre: zuhanyzás, készülődés. Minden cuccomat összekészítettem, amire nap közben szükségem lehet. Ha gyorsan elkészülök, még éppen időben leszek. Gondoltam, gyorsan becsomagolom a májkrémes kenyeret az útra és máris indulok. Elővettem a polcra a szalvétát, széthajtottam. Fogtam volna a szeleteket... de nem találtam. Nézem még egyszer, nem itt hagytam volna? A pultra tettem? Korábban már becsomagoltam? Nézek körbe, majd tanácstalanul a két vizslára, mit tudnak az esetről. Bori a sétától kellemesen kifáradva, összegömbölyödve fekszik, de a szeme sarkából figyel. Szerintem tud valamit a dologról. Nézek Csylire, abban a pillanatban, hogy találkozik tekintetünk, kipattan az ágyból és szalad hozzám büszkén, száját nyalogatva. Ezek után azt, hogy az ő bendőjében landolt a reggelim, le se

tagadhatta volna, de ezt a tényt szemmel láthatóan esze ágában sem volt titkolni. Sőt. Láthatóan elégedett volt. Mit tehettem? Tetten nem értem így össze se szidhattam, bár pár elégedetlenkedő mondat azért kiszaladt a számon. Fogtam a teámat, és elindultam munkába. Legközelebb jobban kell figyelnem, hol hagyom az ennivalót és meg kell szoknom, hogy a kaja utáni falatokat a helyén adjam oda neki, ne gondolja, hogy az asztalról neki bármi is jár.

Van még pár percem, így reggeli után a lányok mellé ülök a teámmal. A két vizsla szemmel láthatóan elégedetten, elnyújtózva fekszik. Miközben a teámat szűrösölöm, kapnak egy kis simogatást, masszírozást. Nekem is jól esett a reggeli séta a friss levegőn, egészen feltöltődtem. A teázás szertartásának idejére pár percig nyugalom és béke tölti be a nappalit.

Ki mondta azt, hogy a szeretetet nem lehet megvásárolni? Biztos nem volt kutyája. Szeretetet nemcsak hogy meg lehet vásárolni, de örökbe is lehet fogadni.

Szaladok zuhanyozni, öltözni, készülődni. Ma négy tárgyalásom lesz a város négy különböző pontján, és a céghez is be kell mennem egy órára, hogy elintézzem a számlázásokat, elhozzam a holnapi mintákat. Jó, ha sötétedés előtt hazaérek.

A dolgozósarok ablakából szoktam nézni a Gazdiékat, mikor kiparkolnak az autóval. Ha mellső lábaimmal az asztalra támaszkodok, éppen kilátok az utcára. Becsukódik GazdiAnyu mögött a kapu. Elment. Remélem, hogy hamarosan hazajön. Mielőtt elindult, elbúcsúzott és mondta, hogy csak este jön, de jobban szeretem, ha itt van az orrom ügyében. GazdiApu korábban kelt, már ő sincs itthon. Ő is dolgozni ment.

Egyikük sem vitt magával, pedig imádok autózni. Hja, amikor az Állatotthonban értem jött GazdiAnyu, hogy elvigyen haza, nem voltam hajlandó beszállni a kocsiba. Így visszagondolva elég vicces volt a szitu. Két marék jutalomfalatot is beáldozott és kb. 15 percet próbálkozott különböző stratégiákkal, hogy magamtól beugorjak az autóba. Én persze nem voltam hajlandó. Félttem. Nem utaztam még korábban kocsiban és a betegségem miatt sem voltam jól. 3 hónap telt el azóta. Már másképpen tekintek az autóra. Sok ismeretlen helyet fedeztünk fel vele és sok

izgalmas kalandban volt már részem a segítségével. Ha most észreveszem, hogy nyitva az autóját, még Borit is félre lököm és mint a szélvész, úgy ugrom be az ülésre. Engem aztán itthon ne hagyjanak! (Ja, hogy ez nem is a mi autónk? Az se baj!)

Megyek, visszafekszem az ágyamba. Bori békésen szundikál mellettem. Mennyit és milyen nyugodtan tud aludni ez a csaj! Biztosan elfáradt a reggeli egérfelderítő hadműveletben. Mesélte, hogy már három egeret fogott ezzel a stratégiával. Nem akartam megbántani, de ez nem a macskák dolga szokott lenni? Úgy szeretek helyezkedni, hogy felé forduljak, vagy hozzá érjek. Jó, ha itt van az orrom ügyében, szeretem a szagát. Otthon szaga van.

Dorka is jó fej, szeretek vele játszani. Megint megmutattam neki, ki a KirályLány a Hátsó Kertben. A fácánt ma reggel nem éreztem sehol, a róka viszont este a kertek alatt járt. Egy ideig követtem annak a nyúlak a szagát is, de messzire nem akartam elszaladni a Gazditól, annyira aggódós. Majd délután megpróbálom újra megkeresni.

Az ágyamból a teraszajtó üvegén át kilátok a kertre. A madáretetőre sorban érkeznek a kisebb-nagyobb madárcák. A cinkéken kívül jár ide erdei pinty, zöldike, tengelic, vörösbegy és még meggyvágót is láttam, sőt őszapó is eszegetett már nálunk. Szeretik a napraforgót és a cinkegombócot. Én is szeretem. Minden nap átvizsgálom az etető alatti területet, hátha elszórtak pár magot, amit felcsipegethetek. Gazdiék szoktak is mosolyogni, amikor a napraforgóhéj beszorul a fogaim közé, állítólag ilyenkor mókás a vigyorem. Mostanában 3 vadgalamb is jár hozzánk az ingyenkonyhára. Őket, ha tehetem – ha GazdiAnyu nem látja –, elkergetem. Mit csináljak, na? Zavarnak. Meg a rigók is. Bori mesélte, hogy előző télen reggelenként fácán is eszegetett az etető alatt. Na, még mit nem! Azt lássam csak meg!

A közvetlen kertünk elég kicsi, de a Hátsó Kert, ami a kerítésen túl van, az mennyei. A portyázást a falkával igyekszem lelkiismeretesen végezni, próbálok mindent feltérképezni és kielemezni. Kár, hogy a reggeli séta nem tart estig. Biztos találnék elég szimatolni valót és akkor a nyuszinak is rendesen utána tudnék járni.

A mai reggeliből megint csak egy falatot kaptam. A GazdiAnyu olyan feledékeny. A múltkor is megkente nekem a májkrémes kenyeret és elfelejtette ideadni. Nem volt

gond, megoldottam, de igazán ideadhatta volna. Na, meg a rágnivaló. Arra is mindig emlékeztetni kell, hogy hova tette. Séta után Borival odaülünk a kisszekrény ajtaja mellé, ahol a finomságok lapulnak, és innen nézünk rá sokatmondóan. Van, hogy ezt nem veszi észre. Hát kérdem én, hogy nem lehet észrevenni két ilyen gyönyörű szempárt? Na, ilyenkor Bori kézbe veszi az irányítást.

- Ohhmrhmm. – sóhajtozik először finoman sóvárogva.

Ha nem használ, akkor jön a következő fokozat.

- Ahhhrrrr! - próbálja magára felhívni Kedves Gazdánk figyelmét miközben a nyomatékosítás érdekében toporog is mondanivalója mellé.

Ez sem válik be? Jön az utolsó stádium. Első lábakkal kitámaszt, orrát magasba emelve énekel.

- ÚÚÚÚÚÚ! –hangzik fel a cél érdekében.

Ez már általában be szokott jönni, GazdiAnyu elneveti magát és előkerül a fiókból valami rágcsa. Így volt ez ma reggel is, kaptunk egy kis fogkő elleni rágnivalót. (A fogaink épsége nagyon fontos!) Szóval imádom ezt is, de gyakorlatilag jöhet minden. Nem vagyok válogatós. Bori plüss állatait például beköltözésem után szépen felboncoltam. A múltkor a kis rózsaszín gumilabdát is megettem, nem volt túl ízletes, viszont meg kellett állapítanom, hogy kifelé is szép rózsaszín.

Az első vacsorámnál még GazdiAnyu kicsit tanácstalan volt. Annyi minden történt velem azon a napon. Eljöttünk az Állatotthonból, jó nagyot autóztunk, Állatorvosnál voltunk (ahol Mennyei Velőcsont: egy német vizsla, Kóla a recepció), találkoztam Borival a mezőn, labdáztunk, megfürdettek és bemutatták az új otthonomat. Beteg voltam, a kennel köhögés miatt kótyagos volt a fejem, folyt az orrom, a szemem is váladékozott, így talán nem csoda, ha zaklatottan ettem. Többször abbahagytam a kajálást, ide-oda rohantam. Vacsora közben egyszer átkíváncsiskodtam Bori tányérjába is, de megállapítottam, ugyanezt kapja. Nem érdemes cserélnünk. Valamint Bori nagyon szigorúan veszi a fejadag kérdését és rossz néven veszi a kíváncsiskodást. Jobb a békesség.

Akkor még azt sem tudtam, hogy a kutyatáp az jó. A vacsorám fele táp volt, a másik fele pedig rizses zöldséges hús. Egy szem tápot sem ettem meg, viszont minden szem tápról lenyalogattam az értékes rizsszemeket. Bori rendes volt, mert a megmaradt tápot ő szépen eltakarította, így semmi nem veszett kárba. Ez ment

második nap is, aztán a harmadik napon GazdiAnyu meglocsolta a kutyatápot húslevesrel és rájöttem, hogy ez így nem is olyan rossz. Azóta jöhet bármi ami ehető, bármilyen mennyiségben.

A kennel köhögés miatt még furcsa szagú gyógyszereket kellett szednem. Egy háromszög alakú sajtban kaptam. Bori azt mondta, valami vadállatról nevezték el. Valami... valami MEDVE! Furcsa, de ennek egyáltalán nem volt medve szaga se íze és még nem is brummogott. Na, mindegy. Gazdi azt hitte, hogy nem veszem észre, amikor vacsora előtt belenyomkodta a gyógyszereimet. Borira hallgattam, aki azt is mondta, hogy mindenképpen meg kellennem a gyógyszereimet és jobban járok, ha sajtban kapom. Úgy tettem, mintha nem láttam volna az előkészületeket és gyorsan lenyeltem. Kaptam még szirupot is a kennel köhögésre, hú, na, annak milyen jó íze volt! Kár, hogy csak napi kétszer járt.

Büszke és lelkiismeretes házőrző vagyok, sokat ugatok. Gazdiék szerint, ha bent vagyunk a lakásban, nem vagyok szolgálatban. Állítólag akkor Riasztó vigyáz ránk. Hát, nem tudom, még sosem hallottam Riasztót ugatni, szerintem nem veszi komolyan a feladatát. Inkább figyelek és szólok én is, biztos, ami biztos!

Na, meg itt van az a nyavalyás Házirend. Még mindig vannak dolgok, amik nem mennek simán, de azt mondják, alakulok. GazdiAnyu azt szokta mondani mosolyogva, hogy a természet vadvirága vagyok... meg rosszcsont... meg ördögfióka. Igazán hízelgő rám nézve!

Örülök, hogy megtaláltam ezt a családot magamnak. Vigyázok is nagyon a Gazdikra meg Borira, nehogy elveszítsem őket. Amikor itthon vannak, követem GazdiAnyut mindenhova, mint az árnyék. Nagyon gyorsan otthon éreztem magam, Bori már az elején nagyon kedves volt velem, rögtön játszani hívott, és előzékenyen átengedte nekem a kényelmes Blup! ágyikóját is.

Jó ez a Csyli név. Bár kicsit kisebb vagyok, mint Bori, de erősebb, mint a paprikák között a Chili. Igyekszem is megfűszerezni a családom életét!

Még nem vagyok álmos. Mit csináljak? Átrendezem egy kicsit a nappalit. Kezdjük, mondjuk... az ágyammal. Átviszem a szoba közepére, ott nagyobb a tér.

Mit csinál ez a lány? Már megint költözködik. Miért nem jó az az ágy ott, ahová GazdiAnyu tette? Fél szemem azért rajta tartom. Dorkával jót hancúrozott, de még úgy látom, abban sem fáradt el. Gyerekek... milyen nyughatatlanok...

Szerintem Csylt előző életében lakberendező lehetett. Napi egyszer minimum átrendezi a nappalit. Vagy lehet, hogy rágcsálóféle volt, mert szeret mindent megkóstolni. Ha ember volt, valami katonai pályán dolgozhatott, mindent a felügyelete alatt akar tartani.

Fél éve volt egy könyökműtét az Állatorvosi Egyetemen, hosszú lábadozással és mozgáskorlátozással. Jó ideig sehova sem mehettünk, sem sétálni, sem társaságba. Nagyon lassan jöttem rendbe. A társaság és a játék hiánya miatt, már nagyon ki voltam éhezve egy jó kis hancúrozásra. Ekkor toppant be Csylt. Bosszantó, amikor nem hagy pihenni, de örülök, hogy itt van. Mindig van társaságom és van kéznél játszópajtás.

Csylt az Állatotthonban látogattuk meg hármasban Gazdijaimmal. Jó meleg nap volt. Már akkor láttam, hogy nyitott, kíváncsi és barátságos lány. Miközben sétáltunk egyet, azt is láttam, hogy eléggé maga alatt van. Együtt sétáltunk, de nem volt teljesen velünk. Nem lehet jó érzés gazdi nélkül maradni és összezárva lenni többedmagaddal egy kis helyen. Az Állatotthonban az Önkéntesek persze mindent megtesznek azért, hogy jobba tegyék a bentlakást, szerveznek sétát, játékot, de hát egy Gazdi az Gazdi. Szegény lány még kennel köhögést is elkapott a sok kutya között. Az olyan betegség, mint az embereknél az influenza. Létezik ellene vakcina, amit évente kell frissíteni, de Csyltnek nem volt ilyenje, ezért is fertőződhetett meg. Én 2 év óta kapom minden decemberben, ezért nem kaptam el a betegséget tőle. Neki akkor még chipje sem volt, ezért nem találta meg a gazdája. Még azt sem tudta, hogyan kell a kutyaaitató kulacsból inni! Természetesen megmutattam neki.

Aznap este gazdi leült az ágyam szélére és megkérdezte, mit szólnék hozzá, ha ideköltözne hozzánk a vizslalány, akit ma meglátogattunk, és akit akkor még Jaltának hívtak. Így mindig lenne társaságom, és amikor dolgozni vannak, akkor sem

lennék egyedül. A vizslalánynak pedig nem kellene tovább az Állatotthonban maradnia és gyorsan meg tudna gyógyulni nálunk. Naná, hogy benne voltam! Fejemet kicsit oldalra biccentve, szemöldököm felhúzva csillogó szemekkel helyeseltem. Alig vártam a másnapot, hogy újra találkozzunk.

Még tavasszal Gazdi ültetett egy chili paprika tövet a kertben, én meg megkóstoltam. Hát, az pont olyan, mint néha Csyli. Olyan csípős, csipkelődős. Néha kicsit kellemetlenkedő, mikor pl. felébreszt a legszebb fácános álmomból, de nem is lehet mellette unatkozni, pezseg körülötte az élet.

Rögtön otthon érezte magát nálunk. Még a jó kis Blup! ágyamat elfoglalta, amit persze először udvariasan megengedtem neki, de aztán különféle dolgokat kellett kieszelnem, hogy visszafoglaljam, mert Csyli folyton benne terpeszkedett. Állítólag karácsonyra kapunk egy másik ágyat is, hogy békesség legyen. Meglátjuk.

Most éppen a játékos kosarat rendezi. Egymás után veszi a szájába és helyezi el a nappali padlóján a játékokat. Mi lehet a szisztéma? Labda-kötél-kötél-labda. Lényeg, hogy az egész nappali a játékokkal legyen teli. A plüss állataimat megérkezése után sorra felboncolta, aprította, marcangolta, így strapabíró játékok kerültek a helyükre, de nem bánom. Hogy fognak örülni Gazdiék, ha hazaérnek és meglátják a parkettán ezt a terítéket!

Ha jól látom, most köteles labdát „sétáltatja” a nappaliban. Egészen pontosan két lábon ugrál, miközben a kötelet a szájában tartja, a labda pedig a kötel végén csapódik jobbról-balról a fejének. Aláfestésnek pedig mindehhez folyamatosan morog. Ezt a szertartást az első naptól kezdve végzi, valószínűleg még kis vizsla korában eszelhette ki a saját szórakoztatására. Gazdiék, ha ezt látják, általában összenéznek felvont szemöldökkel, hogy: „-Hát ez beteg. Biztos kerge vizsla kórja van.” Nem kell aggódni, ez a betegség nem súlyos, de állítólag sírig tart. Vagy aggodalmas arccal azt mondják: „- Küzdj Csyli, küzdj! Maradj velünk, nem akarunk elveszíteni!” Mintha ilyenkor valami felsőbb hatalom akarná átvenni az irányítást Csyli elméje felett.

Úgy rágnék én is valamit. Megyek, választok egy labdát.

Befordultam az utcánkba, nyitom a kaput. Látom Csylt fejét a dolgozósarok ablakában, biztosan meghallotta az autó hangját. Leparkolok, felnyalábolom a cuccom, bemegyek az ajtón. Örömujjongás fogad a nappaliban. Gyorsan átöltözöm és magamhoz veszek egy banánt.

Ez a nap második vizslás fénypontja, az esti terepszemle. Felszerszámozom a lányokat, még sötétedés előtt belefér egy gyors kör.

Nekivágunk a mezőnek, közben meghámozom a banánt. Milyen népszerű lettem hirtelen! Hja, ki foglalkozik ilyenkor a Mezővel? Kaja mindenekelőtt. Ártatlan, kopogó vizslaszemek... Én meg miért nem tudok ellenállni nekik? Együtt megbanánozunk.

A lemenő nap vörösre színezi a felhők alját, miközben szemrevételezzük embertársaink bokrok alatt berendezett kortárs „művészeti remekeit”. Kiállításra került többek között kék zsákba öltöztetett bio falevél, egyedi tervezésű cikcakk nyomos autógumi, ezer amorf darabra tört tükör, absztrakt hungarocel formák, minimal art mosdókagyló, autós kalaptartó, retro rádiós magnó, az egyiptomi piramisok mintájára képzett építőipari törmelék. Akad itt egykor jobb napokat megélt '70-es éveket idéző szövet TV-néző fotel is, indás mintázattal, piros-fekete színben. A „kiállítás” folyamatosan frissül és az év 365 napján látogatható. A „kiállítók” áldásos tevékenységükhöz ezúton is gratulálunk!

Szürkületben gyalogolunk, szeretek ilyenkor kint sétálni. A szemem hozzászokik az egyre kevesebb fényhez és már a csillagok is világítanak. Ha körbe tekintek, látom Üröm, Pilisborosjenő, a Hármashatár-hegy éjszakai fényeit. Hangulatos séta volt, amikor Bori első telén itt a Mezőn gyalogoltunk. Éjjel. Mindent belepett a hó, a telihold erősen világított, sötétre rajzolta árnyékunkat a havon. Körbe tekintve tisztán, szinte nappali fényben látszott minden. Távol a város és a környező települések tompa moraja, közvetlen közelünkben a csend és a nyugalom.

A patak melletti szakaszon haladunk, Bori és Csylt egymás után vetik bele magukat a bozótba. Vissza az útra, majd újra a bozótba. Itt valami érdekes dolog lehet. Egy

ideig csönd, majd felrebben egy fácán. Hát ezt keresték annyira! A zsákmány felrepül egy fára, ott biztonságban lesz.

Úgy látszik, ma már nem fogunk bandázni, a többi kutyacimbora már valószínűleg befejezte az esti sétát. Még jó, hogy van kéznél játszópajtás. Bori célba veszi Csylit és elindul felé, egyre gyorsabban szalad. Csyli lefekszik, mint egy szfinx, majd fejét leteszi a fűre, így készül fel a támadásra, de Bori a becsapódás előtti utolsó pillanatban irányt változtat, kitér balra, Csyli pedig utána veti magát. Róják a köröket, a vizslás Mező-köröket. Bori néha lassít, bevárja üldözőjét, majd kicsit jobbra veszi az irányt, majd kicsit balra, hogy miután felcsillantotta a reményt, mégse lehessen utolérni.

Az üldöző észrevesz egy alacsonyan szálló rigót és pályát módosít, ez lesz az új célpont. A rigó felröpül egy fára, Csyli pedig bosszúból jól megmondja neki a magáét. Mint a rend őre. A megengedett határérték alatti magasságban repülhetett az a rigó, ezt nem hagyhatta szó nélkül.

Még egy gyors szimatolás a kerítés mellett és vége a sétának. Bemegyünk a lakásba. Megszabadulok a kabáttól és a séta kellékeitől.

Fogom a kinevezett lábtörölközők egyikét és önként jelentkezőt várok. Nos, ezzel a felvetéssel nem vagyok túl népszerű a falkában. A lábtörölés nem a nap fénypontja, pedig még masszázs elemekkel is szoktam vegyíteni, hogy kellemesebb élmény legyen. Na, túl vagyunk az első két pár mancson, Csyli viszonylag gyorsan elfogadta, hogy ez is az ára annak, ha valaki a nappaliban akar aludni. Megadóan tűri a macerát, gyorsan végzek vele. Bori következik, nincs mese, próbálom eltávolítani az agyagdarabkákat a körbe alól, amit ásás közben gyűjtött be. Lelkesen tud bányászkodni és hogy gyorsabban haladjon, fogaival harapja a gyökereket. Előfordul, hogy pár gyökérdarab beszorul a fogai közé. Nem baj, jó lesz fogselyemnek! Kész a lábtakarítás hadművelet, bebocsájtást nyernek a nappaliba. Átsimítom őket és egyesével kiszedegetem a töviseket, amiket a rózsabokros, akácos részen gyűjthettek be.

Körbe nézek a nappaliban. Csatatér. Vajon meg lehet tanítani egy vizslát, hogy ha befejezte a játékot, visszapakoljon mindent a helyére? Nézd Csyli, megmutatom, hogy kell csinálni. Ok? Fogom az ágyat, ami a szoba közepén állomásozik,

- Szerinted noormááááááális? –összekacsintunk és egybehangzóan megállapítjuk, hogy nem, de hát ez van. Mi így szeretjük ezt a Cslyi lányt.

Nekikezdek a lányok vacsorájának. Kikészítem a két fémtálat, merítek 1-1 kupa tápot. Ha tehetem, felesben adom egy kis házi kosztal. Benézek a hűtőbe. Maradt tegnap előttről egy kis töltött káposzta, megmelegítem nekik. Kiporciózom az adagokat, elcsipkedek fél-fél szelet kenyeret a töltött káposzta mellé. Lássák kívül van dolguk, egy kis tejfölt is kapnak a tetejére. A konyhában ez a művelet a figyelem középpontjában zajlik, két vizsla szempár követi minden mozdulatom. Sasolják, pontosabban vizslatják, hogy minden rendben zajlik-e a vacsorájuk körül. A tál egyik felére rendezem a főtt kaját és a másik felére a tápot. Csyli már izgatottan nyalogatja a száját, miközben a két tálat a bal kezembe egyensúlyozom. Jobb kézzel kinyitom a teraszajtót, a lányok egymás hegyén-hátán rohannak ki. Leülnek. Az első vacsorától kezdve Bori a jobb, Csyli a baloldalon foglal helyet. Leteszem eléjük a tálakat, kiegyenesedem. Pattanásig feszült idegekkel néznek, mikor mondom már ki a szót:

- Tiéd! – hangzik el végre és kezdődik a lakoma.

Szédületes sebességgel lapátolják be a vacsorát. Először mindig a főtt kaja tűnik el, csak utána a táp. Bori sem eszik lassan, de Csyli szinte nem is nyel, nem is rág, habzsol. Tolja le a torkán az élelmet. Mintha vákuum lenne a gyomrában, valami fekete lyuk, ami pillanatok alatt beszippantja a fém tál tartalmát. Harmad annyi idő alatt végez, mint Bori és sóvárogva néz nővére és annak tányérja felé. Azt már Bori a legelején a tudtára adta, hogy sok mindenben enged, de a kaja nem lehet alku tárgya. Amikor a másik vizsla is végez, tálat cserélnek. Leellenőrzik, mindenki mindent szépen rendesen megevett-e, elnyalogatják egymás tányérját. Minden este ez a rituálé. Csyli az első este nagyon zaklatottan evett. Pár nap alatt a rendszeres testmozgás meghozta az étvágyát.

Végeztek. Beengedem őket a nappaliba. Begyűjtöm a tálakat, elmosogatom, a vizslák nagy bánatára holnap estig nem lesz rájuk szükség. Bori leül a kisszekrény

mellé, ahol a rágnivalókat tartom. Úgy teszek, mintha nem venném észre. Csyli a játékos kosárban kutat valami rágni való után.

Mi is legyen a mai embervacsora? Csinálok gyorsan egy borsólevest és egy kis sajtos-tejfölös tésztát. Kikészítem a vacsora hozzávalóit, elkezdem hámozni a sárgarépát. A vízforralóban megmelegítem a vizet, ami majd a leves leve lesz, gazdálkodni kell az idővel, ezzel is gyorsíthatok a műveleten. Így nem kell megvárni, míg újraforr a lé.

Csylim minden érdekli, ami a konyhában zajlik, így már segítségem is van. Kis Kukta. Leül mellém és nézi, hátha leröpül valami az asztalról, amit ő szépen fel- ill. eltakaríthat. Nem is kell sokáig várni, ahogy a sárgarépát karikázom, egy szelet leugrik, de nem is csattan a kövön, már el is tűnt a vizslabendőben. Nem találtam még olyan kaját, amit Csyli ne szeretne. Lehet az menekülő vöröshagyma kocka, még az is jó.

Bekeverem a galuskát a leveshez, a vizsla szempár figyel. Lehet, hogy a fogásokat lesi el és mikor nem vagyok itthon, nagy főzőcskézést rendeznek Borival? A háttérben hallom a nagytesó elégedetlenkedő hangát, valami „desszertet” még szeretne a kissekreényből. Később. Épp felforrt a tészta főzővize.

Párom is hazaért közben, a lányok örömmel üdvözlik. Visznek ajándékot, kapnak egy kis masszázst cserébe. Jó üzletet kötöttek, úgy látom, mindenki elégedett.

Gyorsan reszelek még egy kis sajtot a tésztához és mi is megvacsorázunk. A lányok nyugodtan várják, míg végzünk. Kaja után bepakolom a tányérokat a mosogatógépbe, Csyli persze megint segédkezik. Nem érti, miért ez a macera, ő csodásan elnyalogatná. Bori még nem adta fel, még mindig a kissekreény mellett lobbizik a rágcsa miatt. Tiszta terror. Na, jó. Keressünk nekik valamit. A fiók nyitására a másik lány is megérkezik, nehogy lemaradjon valamiről. Kiporciózok nekik egy kis fogkrémet. Kutyafogkrémet. Ezt is imádják.

Miután rájöttek, hogy ma már nem lesz más, a vizslák célba veszik az ágyukat. Bori megy két kört az ágyában, mire megtalálja a megfelelő szöveget és megfelelően elrendezi az ágy töltelékét. Ásít egyet, kinyújtott nyelve közben felfelé kunkorodik. Pár másodperc múlva már alszik is.

Csyli is az ágyában fekszik, két mellső lába csuklónál keresztbe fektetve, fejét felém fordítja. Nagyon buta fejet vág. Látom, ahogy az álommanó próbálja hatalmába keríteni. Egyre laposabbat pislog. Amikor már pont leesett volna a feje, mint akit darázs csípett, kiugrik az ágyból és szalad a játékos kosárhoz. Mintha az alvás valami szörnyű és végleges dolog lenne, ami ellen minden erővel tiltakoznia kell. Gyorsan zsákmányol tehát egy kötelet és ugrál vele hármat a nappali közepén. Megáll egy pillanatra leengedett fejjel. Látom, már nincs ereje tovább küzdeni. Feladta. Hagyja a kötelet, megadóan visszasétál az ágyhoz, belegömbölyödik, nagyot sóhajt és hamarosan ő is alszik.

Leülök a dolgozósarokba a számítógép elé, bekapcsolom. Pár perc, míg elindul. Átgondolom, mi még a meló mára. Ajánlatok, rendelések, emblémázások. A reklámtárgyas területen most van a szezon.

Már megint költözködik a lány. Átvontatja az ágyát a dolgozósarokba. Nem túl csendes, de GazdiAnyu nem vette észre. Belemerült a teendőibe. Csyli leteszi a szék alá az ágyat és belefekszik. Ott biztos jobb lehet a hely kisugárzása, mert végre megnyugszik. Persze Csyliről van szó, így ez a nyugalom nem tarthat sokáig.

Vacsi után imádok „IRIGY KUTYÁSAT” játszani. Ez általában úgy néz ki, hogy rávetem magam az egyik plüss állatra, aki addig a padlón unatkozott. Csyli pedig megpróbálja megszerezni tőlem. Persze mindig úgy fordulok, hogy a fenekem vagy az oldalam legyen felé, a nyakam pedig a másik irányba fordítom. Hiába próbálja jobbról, aztán balról becserkészni a „vadat”, nem éri el. Hosszú perceket tudunk így eltölteni a nappaliban. Aztán amikor látom, hogy feladja és lefekszik, akkor pont úgy fekszem le elé, hogy pár centire legyen tőle a játék. Van úgy, hogy el is engedem, mintha már nem is érdekelne, de figyelek és ha próbál érte nyúlni, rögtön felkapom a játékot és kezdődik minden előlről. Néha engedem, hogy megszerezze a zsákmányt. A sikerélmény fontos. Ilyenkor felcserélődnek a szerepek: Ő lesz az irigy kutya!

Aztán ott van a „KÍGYÓZÓS-CÁPÁZÁS” játékunk. Ezt általában a fűvön szeretjük művelni. Úgy néz ki, hogy mindketten a hátunkon fekszünk, lábaink az ég felé, gerincünket pedig úgy tekergetjük, mint a kígyó, és közben szájkaratézunk. Ez nyári napsütésben az igazi.

Csili még szeret „KÖTÉLHÚZÓSAT” is játszani, ezt vagy velem, vagy valamelyik Gazdival kivitelez, aki éppen vevő rá.

Én a „BÖKDÖSŐS” játékot is szeretem. Fogok egy labdát, odaviszem GazdiApu foteljéhez és elkezdem az orrommal vagy a labdával bökdösni. Általában benne van a játékban, eldobja nekem, megmasszíroz vagy ilyesmi. Azt nem igazán szereti, ha játék közben beleklikkelek a munkájába. Hát kell neki a laptopjával a fotelban dolgozni, ahelyett, hogy velem foglalkozna. Csak magára vethet.

Kafa társasjátékokat eszeltünk ki, de most fáradt vagyok, majd később. Kicsit még heverésem ebben a jó kis ágyban. Fészkelődöm. Szeretek úgy helyezkedni, hogy a gerincemen feküdjek és négy lábamat az ég felé nyújtogassam.

GazdiAnyu széke alatt feküdni sokkal jobb. Most itt van a legjobb helyen az ágyam. Így a közelében lehetek, szemmel tudom tartani, hogy rendesen dolgozik-e. Rögtön látom, ha befejezte a munkát. Azonnal tudni fogom, mert nem tud kigurulni a székkal. Elbarikádoztam az ágygal. Ezt jól kitaláltam!

Imádom Borit szunyókálás közben piszkálgatni, meg ugrálni a fején. Egy ideig úgy csinál, mintha utálná, viszont ha elég kitartó vagyok, megérkezik a kedve és jót birkózunk meg kergetőzünk.

Néha nem bírok magammal, nem tudom, mi történik ilyenkor velem. Fetrengyek egy kicsit, most ehhez van kedvem. Így ni, de jó. A hátamra fekszem az ágyban, gerincemmel kígyózom, lábaim az ég felé és hátsó két lábammal biciklizek, mint az ördög. Kicsit útban van a szék, de nem baj. Bizsereg a gerincem, rengeteg energiám van!

Mi történik a székem alatt? Csyli, ide költöztél? ...és hova tekersz? Úgy nézel ki, mint egy cserebogár, aki a hátára esett és kapálózik ezerrel, hogy visszaforduljon.

Állítólag a kutyaneknek megvan a maga varázsa és viselőjének személyisége hasonlítani fog a névre. Ha valóban ilyen összefüggések vannak, akkor kereshettünk volna ártatlanabb nevet, mondjuk Margarétának is keresztelhetjük volna Csylit. Vagy Bazsalikomnak. Már késő. Egyrészt tudományosan álltunk a kérdéshez, két szótagú nevet kerestünk, amiben van olyan mássalhangzó, amire fel lehet figyelni kutyafüllel. Másrészt Boci és Pipi egyik kedvenc rajzfilmünk nyomán, Bori és Csili lett a két eb. Illetve Csyli, hogy elegánsabban nézzon ki. A személyiségek nagyon passzolnak. Bori az eminens diák, Csyli pedig a rosszcsont, hebrencs gyerek, vele kicsit keményebben és határozottabban kell bánni. Nekem is fejlődnom kell mellette.

Kikapcsolom a számítógépet, mára végeztem. Visszaköltöztetem a lányt az ágyával a helyére, játszunk egy kis labdázóssat, kötélhúzóssat, pocak simogatóssat. Összebújunk és TV-zünk még egy fél órát.

Éppen Csyli fülét morzsolgatom, selymes barna vizslafül. Tulajdonosának mindig úgy kell helyezkednie, hogy hozzám érjen és nem baj, ha „véletlenül” Bori és közém keveredik. Hatalmas a szeretetigénye és a ragaszkodása. Miközben a nyakamba szuszog, a fülébe suttogom:

- Csyli, milyen életed volt, mielőtt találkoztunk?

Egy nagy sóhajrást hallok Tőle. Igazad van, lényegtelen. Mindegy, mi volt régen és ki tudja, mi lesz holnap. Ami most van, csak az számít.

A vizslák a séta, játék és vacsora után kényelmesen elhelyezkedve fekszenek az ágyikójukban. A háttérben viszont micsoda harcok folynak a Blup! babzsák ágyikó használati jogáért!

Bori nem szereti, ha Csyli ráfekszik-mászik, akkor általában felkel, és odébb megy. Lehet, hogy Csyli csontos könyöke miatt van - az engem is szokott szúrni -, de lehet, hogy Bori nagyobb intim szférája az ok. Bezzeg Csyli, ő szeret Borira feküdni, mert jó puha. Igaz, hogy felszedett 3 kilót a műtét-rehabilitáció alatt, de már csak fél kg

plussz van rajta. Szóval Bori feküdt a Blup!-ban, Csyli meg ráfeküdt-mászott, és ilyenkor Bori általában feladta a hadállását, odébb ment. Ezt eljátszották párszor, nem akartam beleszólni. Gondoltam csak meg tudják beszélni egymással, csinálnak ágybeosztást, stb.

Egyik este Bori megelégelte. Dolgoztam, leült a székem mellé és elkezdett énekelni. Végigfuttattam, hogy mi lehet a gond. Rágócsont? Simogatás? Fülbirizga? Masszírozás? Semmi sem használt. Pár perc múlva megelégelte, hogy nem akarom megérteni, mit magyaráz. Sarkon fordult és leült a Blup! mellé, amiben éppen Csyli terpeszkedett és onnan nézett rám sokatmondóan. Na, hát ekkor esett le, mi a szitu. Az illetéktelen ágyfoglaló miatt panaszkodott. Megtanácskoztuk férjemmel a dolgot és Csyli szépen átemeltük a régi szivacsos ágyikóba jobbra, Bori meg balról már gömbölyödött is bele a Blup!-ba. Még azt se várta meg, hogy rendesen felvegyük Csyli, ő már az első két lábával benne is állt az ágyban. Nagyot sóhajtott, mikor végre elhelyezkedhetett kedvenc helyén és pár pillanat múlva már húzta is a lóbórt. Csyli általában úgy alszik, mint akit fejbe vertek, észre sem vette, hogy átpakoltuk. Legalábbis nem vette a szívére.

A másik akciót Bori alaposabban kitervelte. Ehhez a történethez azt kell tudni, hogy ha Borinál van játék, akkor Csylinek az kell. Mindegy mi, és mindegy, addig Csyli mit rágott, onnantól az kell neki, ami Borinál van.

Szóval Csyli szokás szerint megint ott terpeszkedett a Blup!-ban, Bori felkelt a szivacsos ágyból, keresett egy labdát. Jött vele bökdösni, hogy játszunk. Erre persze Csyli szeme is kipattant és máris szaladt oda. Abban a pillanatban Bori hagyta a labdát, a fotelt a másik irányból megkerülve már ugrott is a jó kis ágyba. Hát erre ment ki a játék! Az illegális ágyfoglalót valahogyan ki kellett csalogatni a helyéről. Nem akartam hinni a szememnek. Ravasz a csaj!

Csylivel kapcsolatban az elején azt gondoltam, hogy menhelyi kutyas, udvaron tarthatták, milyen jó lesz majd neki a nappaliban Bori régi szivacsos ágya. Egy frászt. Vérbeli vizsla, családtag, teljes értékű igényekkel és komfort érzettel. Elhatároztuk, karácsonyra kapnak még egy Blup!-ot, mert ezt nem bírtam volna sokáig idegekkel.

Csyli alszik és egy másik világban jár. Mozgalmasat álmodik: fut, szimatol és ugat. Felriad. Egy másodpercre mintha nem tudná, hol van. De csak egy másodpercre. Megsimogatom. Ez nem lehetett valami kellemes álom. Idővel majd elmúlik ez is.

Fárasztó, de tartalmas nap volt ez a mai is, megyek, lefekszem. Kiosztom a jó éjt puszikat, lépegetek fel a lépcsőn.

„A világ összes kutyáját nem mentheted meg!” - csengenek fülembé a szavak. Elmosolyodom. Ez igaz. ...de egyet megmentettem... és neki ez jelent Mindent.

Üröm, 2012. január

